

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XVI. Charitas ipsius erga particulares proximos, & personas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT XVI.

Charitas ipsius erga particulares proximos,
& personas.

Vidimus hujus Virginis charitatem quasi generatim, erga omnes animas mundi, ac deinde specialius erga nationes, Hispanicam & Anglicanam. Descendamus nunc in particulari ad ea, que prestitit in utilitatem quarundam familiarum, & nonnullarum personarum, quibus singillatim subvenit. Exordiamur autem ab ea matrona, de qua nobis postremo est locuta, quam agnoscet etiam famulam DEI, & participem ipsius gratiarum, in remotissima regione Paganorum. Quenam fuerit hac magna mulier, non solùm fidelis, sed etiam adeò fervens, ut adjungeret Christo alios fideles, eosdemque protegeret, & quereret Magistros, à quibus docerentur, noluit Deus Venerabili Marine manifestare, ut neg. qualis esset provincia Pagana, in qua vivebat: spectandam tamen illi exhibuit ipsius personam distinctissimè, fecitque ut eam alloqueretur, quò magis animaretur, ad habendum illius, & familia ejus curam in suis precibus. Sic porro Ven. Marina incipit:

Secundà Junij, hoc anno millesimo sexcentesimo vigesimo quinto, quæ fuit ultima festorum Pentecostalium, cùm in Oratorio diceretur Missa, audivi magnum strepitum in celo, & post hunc vidi copiosissimam inde cadentem pluviam, quæ tota constabat ex pulcherrimis velut margaritis, atque dum attingeret terram evanescebat, sicuti interdum evenit, quando decidunt non satis astricti frigore flocciniuum. Observavi tamen, in parvis quibusdam oppidis, ubi paucæ erant domus integræ, exque paupertinæ, & multæ aliae dirutæ, pluviam non colliquescere, & quod homines prodeentes ex ijs domunculis, qui omnes apparebant inopes, accumulaverint illas pretiosas margaritas, atque comportaverint in suas ædes, remenantibus cumulis tam integris, quam fuerant antea. Significatum mihi est, hos esse Catholicos viventes inter haereticos.

Vidi quoque multos (non possem dicere quot fuerint) vehementer optantes agnoscere veram legem & fidem, in qua homines salvantur. Eorum quasi Magistra ac Dux erat quædam mulier præcincta statura, fusca, oblongæ facie, quam nunc viderem, optimè agnoscere. Hæ matrona attollendo vocem me compellabat, dicebatque mihi: Mater, Mater, adjuva nos. Vidi Sacrdotem lineo induitum amiculo, qui illos aspergebat aqua benedicta. Intellexi solummodo, hos homines esse ex quadam provincia Paganorum valde remota. Interea Pater, qui mihi dicebat Missam, ad me attulit Sanctissimum Sacramentum, & visio cessavit. Post paucos dies illam in spiritu vidi distinctius. Vivitur, ubi suam habet domum, quæ est instar villa, quamvis ampla & capax, in qua degit ipsius familia, & qui administrant rem ejusdem familiarem. Duxit me velut manu apprehensam ad alium locum, qui erat spatium campi rotum sanguine conspersum, dixitque mihi: Scias Mater, quod manipulus ille hominum, quos per terlapsis diebus vidisti à me instrui, tantopere desiderantes cognoscere viam salutis æternæ, totus fuerit per misericordiam Dei baptizatus: & quia omnes magno fervore sunt professi, se esse Christianos, sed sunt universi affecti martyrio, mortientes magna cum constantia pro fide. Interrogavi illam, cur ipsa quoque non fuet occisa? & respondit mihi: Ego in hac divisione sum prædicta certa autoritate & prerogativâ, ob quas me non sunt aucti interficere, sed neque audebunt afficere martyrio. Dixit mihi præterea, se jam pergit ad congregandum, & fidei principia in buendum aliud manipulum, ut servat magno Deo nostro, & Domino: angustiam ipsi Deus in hoc tam heroico operadit! Postea sub medium Augusti, cum mihi idem Dominus largitus fuisset largnam elemosynam mystici aurei larg-

culti, & mei Domini Angeli me duxissent, ut illum distibuerem Catholicis Angliae, duxerunt me inde ad invisendam hanc magnam matronam, & Fideles apud ipsa commorantes, qui jam trigesimum circiter numerum attingunt. Vivunt quasi solitati & occulti in eo rure, in Domicilio hujus Dominæ, quod, sicut dixi, non est sumptuosum palatum, sed humilis ædes, quamquam capax, seu quædam aggregatio tugitorum, secretas tamen habens portas, per quas commeat, fortasse ob cautelam contra Infideles, qui martyrio affecerunt alios hujus Dominæ operâ conversos. Ipsi, & illis sum liberaliter elargita partem ejus cœlestis thesauri, atque omnes furent summè recreati. Deus sit benedictus. Amen.

Hucusque loquitur Venerabilis Marina de magna hac matrona, cuius nomen, patrum, & reliquum vite institutum optarem nosse, ut celebrem ipsius memoriam in hoc libro ad futura secula transmitterem. Sed cum Deo placuerit hac nobis occultare, acquiescamus, pie credentes, quod illam habeat inscriptam aeternos suo libro vite: forsitan vero ejusdem bistoriarum reservat, ut nobis ab aliquo Missionariorum Evangelicorum, qui illam versantur, copiosius referatur. Prosequamur nunc bistoriam nostræ admirabilis Virginis, qua dum pergit recensere speciales casus, qui ipsi cum proximis evenerunt, sic ait.

Ultimâ Januarij, anno millesimo sexcentesimo vigesimo quinto, dum essem vehementer afflita & fatigata meis doloribus, venit ad me Sanctus Pater Ludovicus de Ponte, & dixit mihi: Soror, visne mecum ire, & ducam te eò, quod Deus jussit? Expavi notabiliter, & recurri ad Deum, petens ab ipso lumen, ut assequarer ejus voluntatem, id quod postulavi instanter. Videns me ita constitutam Sanctus Pater, velut subridendo ob meos timores, elevavit oculos, intuitus quendam Sanctum Angelum è sublimioribus, quem ibi subito conspexi, & dixit illi: Hæc Anima non est disposita, ut à me ducatur, duc ipsam tu Sancte Angele, & ibit cum maiore solatio. Sanctus ille Angelus accessit ad me, dixitq; mihi: Anima venu mecum,

quod Deus jubet. Quod autem me vis ducere, Sancte Angele? respondi ego. Postquam ibi fueris, ajebat ipse, scies, & videbis. Neque sic me plenè determinabam, & revertebat ad Divinam Majestatem, petendo lumen. Tunc me Dominus benignissime interrogavit: Anima, mecumne non ibis? Omnino mi Domine, respondi, cum Tua Majestate ibo quounque. Age igitur, procede prosperè, subjunxit ille, & ite meus Angelus te ducet, ita enim convenit. Duxit me itaque hic Sanctus Angelus, comitantibus me etiam meis Domini, & Sancto Patre Ludovico de Ponte, quamvis ipse ambularet aliquantum remotus, ad Regnum Siciliae, ostendens mihi ex alto quodam loco omnia ipsius oppida, & urbes præcipuas. Descendi ad unam illarum, ubi vidi maxima palatia, & postquam me ille Sanctus Angelus (quem deinde intellexi fuisse Custodem & Protectorem ejus Regni) collocavit in medio spatio cujusdam fori, dixit mihi: Soror flecte genua, & ora Deum pro hoc Regno, ac pete ab Ejus Majestate, ut illud confervet in fide, & suo obsequio. Feci quod ab eo eram iussa quā optimè potui, & hoc peracto mihi mandavit, ut bene precarer Regno. Hæsi attonita, ignorando mystrium, atque tunc mihi idem Sanctus Angelus dixit: Ecce Soror, Deus mihi commisit custodiā hujus Regni, & propter beneficia, quæ tibi præstis, ac præstat is, de quo agitur, ut se conferat ad illud gubernandum, fuit à te peritum, ut orares, quod melior sit status rerum, ubi ipse, vel fortasse aliis advenerit. Post hoc fui reduta ad meum angulum.

Non fuit Venerabili Marine certò manifestum, an ille esset venturus, quia negotium eo tempore capit tractari, deinde autem id revera factum est. Erat autem, sicut ad marginem adnotavit P. Michaël de Orenja, Marchio de Tabara, insignis benefactor nostra Virginis, etque addic̄tissimus, & Princeps religiosissimus. Nec minus dilecta Venerabilis Marina filia fuit, ejusdem Domini uxor, Domina Marchionissa Elisabetha de Moscofo, Princeps tum sanguine, tum virtutibus suis illustris. Huic Venerabilis Marina multum in vita profuit.

fuit suis consilijs, neque eam defstituit post ipsius obitum. Tam gravem iſta Marchionissa, integrum propè hoc anno, morbum sustinuit, ut possim affirmare, me eâ visé (dum curatura valetudinem Vallisoleti, quò advecta obiē, discedens ex suo oppido sicut quadam die Ville Garcie, ubi ego tunc degebam) in summam fuisse raptum admirationem. Videbatur mihi esse spirans cadaver, atque dolores pati gravissimos, & prebuit omnibus Patribus, qui illum invisimus, ipsique, tanquam speciali affectu prosequenti nostram Societatem, sumus conati inservire, non solum optimum exemplum, sed etiam singularissime occasionem emulationalis, suā invictā tolerantia, & conformitate cum Deo, in tam florida state. Describit autem Ven. Marina, quid illi cum felici hac defuncta evenerit his verbis.

Postquam è vita excessit Marchionissa de Tabara, Domina Elisabetha de Mosefo, feriâ sextâ, quæ fuit sacra Sancto Francisco, horâ noctis undecimâ, commendavi illam impensè Deo: valde enim eam amaveram, propter ipsius virtutem, & conscientię puritatem, quam in illa semper agnovi. Inter horam deinde secundam a tertiam matutinam sequentis Sabbathi, Deus annuens meis miserabilibus precibus, mihi ipsam ostendit in Purgatorio. Vidi eam in hac specie. Pendebat quodammodo inter cœlum ac terram, ligatis pedibus & manibus, oculos habebat elevatos in cœlum, & vultum adeò tristeum, tantæque præferentem indicia anxietatis, ut hic nihil sit reperibile, cui id possim comparare. Circumabant illam nonnulli Angeli, & omnium vicinissimus, ipsique proximus erat Angelus ejus Custos. Dixit mihi Dominus, ut huic animæ applicarem sacram illius dicti Communione. Non mi Deus, ajebam ego, non per temetipsum te obsecro, & per tuam infinitam misericordiam, tres enim propè sunt horas, donec mihi dici possit Missa, & necesse est, ut tuam benignitatem demonstres, nè peccata hujus animæ tam diu dureret. Ego in hunc effectum habeo corollam prelatoriam Indulgentiarum, statim orabo, quidquid mihi mandaveris, & præstabis mihi gratiam, quam à te supplex peto.

Esto ità, dixit Divina Majestas, recita orationem Dominicam, cum salutatione Angelica. Fecid, & absoluta oratione videlicet, quod Sanctus ipsius Angelus Custos celerrimè solverit ligamina pedum ejus & manuum, atque in momento tam ille & ipsa, quam reliqui Angeli evolaverent ad cœlum. Videtur mihi, summam penitentiam, quam paucis ijs horis sustinuit, hinc privationem visionis Dei, & ardens desiderium ejus videndi. Ipse sit benedictus Amen.

Revelavit Marina hanc Dei misericordiam arbitrio sua conscientie Patri Orenja, qui, n Deo commendata, prudentissimi illius auxiliavit, ut, ubi viderit Marchionem, iſta illa felicitaria nova referret, ad ipsum consolandam, lentem ob jaucturam adeò merito dilecti conjugis. Existimat P. Michael de Orenja, quid sic fieri conveniret ea de causa, quam nunc diccam. Habuerat Marchio præteritis annis, vivente Sancto Patre Ludovico de Ponte, præmanibus gravissimum quoddam negotium, & rogaverat Ven. Marinam, tantâ tempore ſibi junctam familiaritate, ut bonum illius picei sum Deo commendares, si ad maiorem ipsius cesserum effet honorem. Magnum in eo progressum fecerat Marchio, videbaturque ſi, extiguâ adhibitâ operâ, obtentum optionem finem. Ven. Marina commendauit negotium Deo, qui respondit, non expedire id Marchionem, Sanctus Pater Ludovicus de Ponte ei de mortuus Marchionem, atque lucet etatupum istud effet adeò dura digefitionis, ut quisque alius in eo deglutiendo ſe reluctantem calberet, Marchio iamē, utpote eximia probatus virtute, generose Deo paruit, ac adhuc solitam fidem admonitionibus Ven. Marina, eā illud promptitudine suscepit, ut ſe iugitorum deferuerit, nolueritque ultra vel minimam, ad idem promovendum, impensè diligentiam. Hoc Patrem Orenja permisit, quemadmodum reperio scriptum in qualibet ipsius scheda, ut illum Ven. Marina nunc secundo isto nuntio solaretur, enī in promulgatione resignationis, quā prius illud ad actionem nuntium acceptaverat. Retuli hinc iurandum, que duobus iſtis Excellentissimis conjugi evenerunt, ut possint Nobilitati Hispaniæ praesertim vero ys, qui ortum ducant ex illis.

frissima ipsorum familia, virtutis præbere exemplum. Concludamus præsens caput alio charitatis opere, exercito à Vener. Marina erga quandam personam, licet non tam prosserum habuerit successum, quam præcedens. Refert ipsa eventum hunc in modum.

In Novembri anni sexcentesimi vigesimali quarti, paulò ante festum Præsentationis Beatissimæ Virginis, dum ordinario modo vacarem meæ orationi, Deus mihi in memoriam revocavit ingens periculum, in quo nonnemo verberatur, qui post multos in Ordine Religioso exactos annos, eam deseruerat, & judicio illorum, qui ipsum noverunt, perspectasque habuerunt causas, quibus ad illam deferendam fuerat inductus, hæ parvi erant momenti. Cœperunt in mea anima subito excitati vehementes affectus, & acsi illum alloqueretur cum ingenti sollicitudine atque desiderio ejus juvandi, dicebam ipsi: Adverte hōmo, quod sis damnandus. Et bis, nescio quali fervore, dixi: Si te ego liberavero, liberaberis. Augebantur desideria, ut illum viderem salvum, & convertens me ad meos Dominos Angelos dixi ipsis: Mci Domini, quis vestrum mihi præstabit gratiam, ut aeat illum hominem, dētq; ei potenter inspirationem, cum qua se convertat ad Deum, & redeat ad suam Religionem? Amore Dei eat aliquis, atque id faciat. Omnes me sunt intuiti, & quasi contra-hendo humeros mihi responderunt: Soror, hoc nobis non est commissum à Deo, age hac de re cum Divina Majestate, & si à Deo nobis fuerit injunctum, continuo

id exequemnr. Invocavi rursus Dominum magno affectu, & Divina Majestas mihi respondit: Quid habes Anima, quid vis? Mi Deus, ajebam, vehementer opto, ut ille homo evadat periculum, in quo vivit, & revertatur ad suam Religionem. Dominus mihi nihil respondit, imò, acsi recederet, sese occultavit. Non cessabam tamen orare, denuoque ipsum invocabam, & respondebat mihi: quando autem illi proposui hoc negotium, itérum à me recedebat. Interea conspexi coram me eum hominem, qui jacebat velut in longum protensus, facie habebat deformissimam, & oculos formidabiles, dicebātq; mihi, ut se commendarem Deo. Domine, dixi ego illi, humilia te, agnosce tua peccata, & revertere ad Religionem. Facere id omnino, respondit ipse, verū non possum. Vide quomodo finis constitutus. Aspexi illum finē mora, & vidi, quod ligatas haberet manus ac pedes, totusque esset multis constrictus vinculis, & quasi impotens redditus ad se movendum. His omnibus significabantur laquei & impedimenta, à quibus detinebatur in seculo. Dum id videbam incepi ipsum valde seriò exhortari, ut assumeret animum, & ex sua partē faceret quantum posset, ad futurum enim illi Deum suo auxilio, inéque hoc à Divina Majestate pro eo petituram. Quando illi dicebam, disparuit mihi, & viro fuit finita, unde remansi multum sollicita & afflita, propter periculum salutis,

in quo versatur.

CAPUT XVII.

Quomodo subvenerit quibusdam animabus existentibus in Purgatorio.

Exstat bene longus & mirabilis de hac materia tractatus in prima parte istius historiae, & quamvis idem argumentum etiam in hac altera jam fuerit perscrip-
tum, sitque deinceps aliquoties attingendum, complectar nibilominus hoc speciali capite non nullos casus, qui ipsi quoad id evenerunt, ex

quibus non solum ardens ejusdem Virginis colligetur charitas erga animas Purgatorij, verum etiam utilissima eruentur exempla, pro nostra instructione. Recenset vero illos, ne sequitur.

Dum intenta essem meæ orationi, ostendit mihi Divina Majestas animam cuiusdam personæ, ante complures dies defunctæ, quæ tam gravia & exquisita patiebatur